

Chương 701: Hoàng Tộc (1) - Thế Hệ Mới

(Số từ: 3626)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:13 AM 06/02/2024

Phần Kết - Cung Điện Mùa Xuân

Tại một thời điểm nào đó, một con mèo bắt đầu sống ở Vương đô Đế quốc.

Một con mèo có bộ lông trắng như tuyết.

Lý do nó được biết đến như một con mèo sống ở Vương đô Đế quốc hơn là thú cưng của Hoàng đế là vì không ai trong Cung điện tuyên bố nuôi mèo.

Không có hầu gái tận tâm chăm sóc con mèo, và dường như cả Hoàng đế, Hoàng hậu hay bất kỳ ai khác đều không cho nó ăn.

Sự xuất hiện của nó là không thể đoán trước.

Đôi khi nó ngồi trên đùi Hoàng đế và ngáp, những lần khác nó rúc vào vòng tay của Archmage khi đi dạo trong Cung điện. Nó cũng được tìm thấy đang ngủ gật trên bàn trong phòng làm việc của bộ trưởng, và thậm chí còn được phát hiện trên đỉnh đèn

chùm ở sảnh chính của Cung điện Trung tâm Tetra – không ai biết làm thế nào nó lại lên được đó.

Con mèo thậm chí còn được tìm thấy ở những nơi khác ngoài Cung điện Trung tâm, chẳng hạn như Cung điện Mùa xuân và các Cung điện theo mùa khác.

Vì vậy, nó là một con mèo coi toàn bộ Vương đô Đế quốc là nhà của mình.

Mặc dù con mèo có đặc quyền đáng kể là có thể trèo lên lòng Hoàng đế bất cứ khi nào nó muốn, nhưng vẫn chưa rõ liệu Hoàng đế có thực sự nuôi mèo hay không. Suy cho cùng, Hoàng đế chưa bao giờ đưa ra bất kỳ mệnh lệnh cụ thể nào liên quan đến việc chăm sóc con mèo.

Hơn nữa, con mèo xuất hiện rất hiếm khi.

Mặc dù rõ ràng nó sống ở Vương đô Đế quốc, nhưng có những lúc người ta không nhìn thấy nó trong nhiều ngày hoặc thậm chí nhiều tháng.

Vì Vương đô Đế quốc rất rộng lớn nên mọi người đều cho rằng con mèo hẳn phải ở đâu đó trong phạm vi giới hạn của nó và không buồn tìm kiếm nó.

Sau đó, cứ sau vài tháng hoặc thậm chí mỗi năm một lần, con mèo lại xuất hiện trở lại.

Cả Hoàng đế và Hoàng hậu đều không tìm kiếm con mèo khi nó biến mất.

Đó là lý do tại sao nó được biết đến như một con mèo sống ở Vương đô Đế quốc chứ không phải thú cưng của Hoàng đế.

Con vật hoang dã duy nhất của Cung điện có thể tự biến mất và xuất hiện trở lại.

Mặc dù nó có phần hấp dẫn trong Cung điện nhưng thời gian trôi qua mà nó không được coi là một sinh vật quan trọng.

Trong thời gian đó, một số sự kiện quan trọng đã xảy ra trong Đế quốc.

Một trong những Hoàng hậu mang thai và sinh con.

Với nhiều sự cố xảy ra, thời gian trôi qua.

Thời gian trôi qua, chú mèo nổi tiếng cuối cùng cũng bị lãng quên.

Lý do là vì con mèo đã không được nhìn thấy trong gần 4 năm.

Có tin đồn rằng nó có thể đã chết ở đâu đó trong Cung điện hoặc bị mắc kẹt giữa các tòa nhà hoặc trên sân thượng, nhưng vì cả

Hoàng đế và Hoàng hậu đều không ra lệnh cho ai đi tìm con mèo nên không ai tìm kiếm nó.

Tuy nhiên, con mèo đã biến mất đột ngột lại xuất hiện trở lại.

Con mèo dần bị lãng quên bắt đầu đi lang thang trong Cung điện, trông giống hệt như những gì mọi người nhớ về nó, khiến mọi người tự hỏi nó đã ở đâu và làm gì suốt thời gian qua.

Cùng lúc đó, Hoàng đế đã làm một điều kỳ lạ khi mang về nhà một đứa con ngoài giá thú từ đâu đó. Cung điện có một thời gian ngắn ồn ào, nhưng sự hỗn loạn đã lắng xuống khi Archmage sẵn sàng chấp nhận đứa trẻ mà không hề phiền phức.

Sau sự cố đó, nhiều thời gian trôi qua.

“...Priscilla, chẳng phải ta đã nói với con nhiều lần rồi sao?”

“Vâng...”

Đệ nhị Công chúa, Priscilla, đang bị mắng.

Và chính mẹ cô, Hoàng hậu, Archmage đang la mắng.

Tuy nhiên, ngay cả khi Archmage khiển trách Priscilla, cô vẫn không thể không nhìn đứa trẻ đang ngồi bên cạnh Công chúa.

Cảnh tượng đó chỉ khiến vẻ mặt của vị Archmage trở nên rắc rối hơn.

Đứa trẻ có làn da trắng như tuyết, đôi mắt trong veo, mái tóc đen bóng được tết gọn gàng.

Khuôn mặt thanh tú như sứ, như được một nghệ nhân bậc thầy chế tác cẩn thận.

Mặc một chiếc váy xếp nếp đáng yêu, hình dáng đó đáng yêu đến mức không thể không ôm nó.

Tuy nhiên, Hoàng hậu Harriet đã bắt lực.

"Ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi? Rune không thích loại chuyện này mà."

"Nhưng vẫn..."

Đệ nhị Công chúa Priscilla bĩu môi.

Trong số những người con của Hoàng đế, cô được biết đến là người thừa hưởng tính cách bất ngờ và bướng bỉnh nhất của anh.

Mọi người cầu nguyện rằng cô sẽ không thừa hưởng những đặc điểm như vậy, nhưng chúng đều vô ích.

Cô đã thừa hưởng tính bướng bỉnh sẽ không thể hài lòng trừ khi làm theo điều mình muốn.

“Con không làm gì sai cả.”

“Gì cơ...?”

“Con đã làm gì sai chứ?”

Đệ nhị Công chúa Priscilla.

Cuối cùng, cô chỉ vào đứa em trai đang ngồi thẫn thờ như thể linh hồn đã rời bỏ mình vì lời mắng mỏ của mẹ.

"Đó là lỗi của Rune vì quá đáng yêu dù em ấy là con trai."

"...!"

Không hề nhận ra, Hoàng hậu cắn lưỡi trước những lời nói bất ngờ đó.

Hoàng tử Rune chỉ ngồi đó ngơ ngác, như thể anh đã quen với những cơn bộc phát của chị gái mình.

Cuối cùng, Priscilla phải chịu đựng lời mắng mỏ kéo dài ba tiếng đồng hồ từ mẹ.

Trong quá khứ.

Ellen, người đã mất liên lạc trong 4 năm và không rõ tung tích, đã giao đứa con của mình cho Hoàng đế.

Lý do cô vắng mặt là vì cô đã trở về quê hương Rizaira một thời gian.

Hoàng đế không còn cách nào khác ngoài việc hiểu lý do khiến cô trở lại và sự im lặng của cô.

Sau cuộc hội ngộ và trò chuyện được chờ đợi từ lâu, Hoàng đế trở về Cung điện.

‘...Nó là con của Ellen. Tất nhiên, nó cũng là của anh.’

Archmage ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của đứa trẻ, không thể rời mắt khỏi đứa trẻ.

Đứa bé có chút sợ hãi, co rúm người lại, bám vào vạt áo Hoàng đế, rụt rè chỉ lộ ra khuôn mặt.

Cảnh tượng đáng yêu đến nỗi cô muốn ôm lấy đứa trẻ ngay lập tức.

'Làm sao mà... cậu ấy có thể giấu một cô con gái xinh đẹp như vậy suốt thời gian qua?'

'...Không.'

'...Hử? Anh đã biết trước rồi sao?'

'Anh không biết... mà không phải vậy...'

'Nếu không phải vậy thì sao?'

'Đó không phải là... một đứa con gái.'

'????'

Lúc này Hoàng hậu mới hiểu tại sao Hoàng đế lại có biểu cảm như vậy.

Cũng vào khoảng thời gian đó, con mèo trắng lại xuất hiện trong Cung điện.

Đã ba năm trôi qua kể từ khi Hoàng tử 4 tuổi đến Cung điện.

Hoàng hậu Harriet, người cũng là một Archmage, đã chấp nhận Rune, đứa con ngoài giá thú mà Hoàng đế đã mang về làm con ruột của mình.

Điều này không chỉ vì cô có nhiều kinh nghiệm chăm sóc trẻ em nhất trong số các Hoàng tộc mà còn vì cô rất mong muốn điều đó.

Tuy nhiên, vấn đề là ở Đế nhị Công chúa Priscilla.

Mọi người đều nghĩ rằng cô ấy có thể gặp vấn đề với người em mới bất ngờ của mình do không thích hoặc ghen tị, nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại.

Cô ấy yêu mến anh ấy quá nhiều, đó chính là vấn đề.

Tuy nhiên, cách thể hiện tình cảm của cô khá đặc biệt.

Cô cố gắng mặc cho anh quần áo con gái bất cứ khi nào có cơ hội và không chịu xa anh cả ngày.

Giống như Priscilla đã thừa hưởng tính cách lập dị của cha cô, Hoàng tử Rune cũng thừa hưởng bản tính ít nói của mẹ mình đến mức cực độ.

Rõ ràng là anh không thích hành động của Priscilla, nhưng biểu cảm của anh không được mạnh mẽ nên cuối cùng Priscilla đành làm theo ý mình.

Vì vậy, khi cư dân trong Cung điện rời mắt khỏi họ trong giây lát, Priscilla sẽ biến Hoàng tử Rune thành một cô bé đáng yêu đến nỗi bất cứ ai nhìn vào cũng muốn ôm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

“...Chắc.”

Bị mắng rất nhiều và bị dặn không được đến gần Rune suốt cả ngày, Priscilla tỏ ra cău kính, bước dọc hành lang của Cung điện Mùa xuân.

Priscilla đang có tâm trạng khủng khiếp.

Vì ngày mai là thứ Hai và cô phải đến Temple nên ngày duy nhất cô có thể chơi với Rune, cậu bé còn quá nhỏ để đến Temple, giờ là Chủ nhật.

Nhưng vì mẹ cô chắc chắn sẽ ở bên cạnh Rune cả ngày hôm nay nên cô cảm thấy hoàn toàn thất bại.

Trong trạng thái bối rối này, một giọng nói cao và sắc bén lọt vào tai Priscilla.

“Nhìn khuôn mặt nhăn nhó đó thì chắc em lại bị mù phù thủy mắng nữa phải không?”

Cao hơn Priscilla một chút, với mái tóc vàng bạch kim rực rỡ và khuôn mặt xinh đẹp, nhưng nụ cười khinh bỉ khó chịu thì khác xa với vẻ đẹp đó.

Vẻ mặt của Priscilla đầy sự khó chịu.

“Chị muốn gì?”

“Em không muốn tôi nói lại với mẹ phù thủy nữa phải không?”

Con gái của Thánh Hoàng Hậu và là Đại Công chúa, Amelia, cũng ở đó.

Amelia chế nhạo Priscilla, người rõ ràng đang gặp rắc rối.

“Chị cũng nên cẩn thận với những gì chị nói về mẹ tôi đi.”

"Tôi nên gọi gì khác là phù thủy ngoài phù thủy?"

Nếu có một thứ mà Priscilla yêu thích hơn bất cứ thứ gì trên đời thì đó chính là Rune. Người cô ghét nhất chính là Amelia, người phụ nữ độc ác có khuôn mặt xinh đẹp nhưng tính cách độc ác.

"Tại sao mẹ tôi lại là phù thủy hả, con ả ngu ngốc!"

"Cái gì...? Ngu ngốc? Và con ả?"

"Ừ, đồ ngu ngốc, con ả có đầu óc trống rỗng!"

Chính vì những tranh cãi lâu dài mà ngôn ngữ của Priscilla đã trở nên thô thiển như vậy khi còn nhỏ.

Những cung nữ đi ngang qua thậm chí còn không buồn can thiệp.

Trong Cung điện ai cũng biết rằng bất cứ khi nào Priscilla và Rune ở cùng nhau, họ sẽ chơi trò hóa trang, và bất cứ khi nào Priscilla và Amelia gặp nhau, họ sẽ luôn cãi nhau.

Chúng ta lại bắt đầu...

Với suy nghĩ đó, họ thở dài và tiếp tục lên đường.

Nhưng những cuộc cãi vã trẻ con của họ không hề lịch sự chút nào.

Tức giận vì bị gọi là đồ ngu ngốc, Amelia xắn tay áo lên.

Cô ấy là con gái của Thánh Hoàng Hậu.

Cô không chỉ thừa hưởng ngoại hình mà còn cả tài năng chiến đấu đáng kinh ngạc mà gần như không biết gì.

“Tới đi.”

Amelia lao tới và Priscilla nghiêng răng.

*Bụp!

“Ouch! Buông ra?!”

“Em nghĩ tôi sẽ buông ra chứ?”

Amelia nắm tóc Priscilla một cách thô bạo và bắt đầu vặn mạnh.

Trong một trận đánh nhau, Priscilla không có cơ hội chống lại Amelia.

Tuy nhiên, cô ấy sẽ không nhượng bộ.

Thừa nhận thất bại sẽ chỉ khiến khuôn mặt xinh đẹp không thể chịu nổi đó càng thêm giễu cợt và kiêu ngạo, khiến cô càng tức giận hơn.

"Aaa! Buông ra! Thả tôi ra, đồ điên khùng!"

"Gọi tôi là chị gái đi. Chị gái. Làm đi, đồ xác xược."

"Không đời nào!"

"Vậy thì chịu đựng đi."

-Aaaah!

"Aaaah! Oái! Oái!"

Khi con gái của những sinh vật được kính trọng nhất trên lục địa cãi nhau như những tên côn đồ trên đường phố, những hầu gái đi ngang qua thở dài và tiếp tục lên đường.

Đó là một sự xuất hiện phổ biến.

-Dừng lại đi! Con không thể dừng lại được sao?!

Cuối cùng, Archmage nghe thấy tiếng động liền chạy ra hành lang, lúc này Amelia mới buông tóc Priscilla ra.

"Mẹ ơi! Chị ta lại làm thế nữa rồi! Chị ấy lại đánh con nữa!"

Priscilla trốn sau lưng Hoàng hậu và kêu lên, khiến vẻ mặt của Amelia càng nhăn nhó hơn.

Tuy nhiên, Harriet nhìn Amelia với vẻ mặt buồn bã, cắn môi.

"Amelia... Ta luôn khuyên con hãy hòa thuận với nhau."

"..."

Trước lời quở trách của Hoàng hậu, vẻ mặt của Amelia càng trở nên méo mó hơn.

"Và chị ta lại gọi mẹ là phù thủy!"

"Im lặng đi, Priscilla."

Một trong những nguyên nhân chính khiến Priscilla ghét Amelia là vì cô quá trơ trẽn và gọi mẹ mình là phù thủy nhưng mẹ cô chưa bao giờ mắng Amelia.

Cô không thể hiểu tại sao.

Thay vào đó, mẹ cô lại càng buồn hơn khi nhìn Amelia.

Cô không thể biết tại sao, nhưng cô cảm thấy như thể mẹ cô đang xin lỗi bằng cách nào đó.

"Hừm...!"

Cuối cùng, Amelia cắn môi và quay đi với những lời đó.

Priscilla có thể nghĩ đến vô số trường hợp bị Amelia bắt nạt từ khi còn nhỏ.

Đó là lý do tại sao Priscilla gần như lên cơn mỗi khi nhìn thấy Amelia, người đã không ngừng hành hạ cô vì những lý do mà cô không thể hiểu được.

Ngay từ khi còn rất nhỏ, Amelia đã vô cớ nhéo, đánh cô và thường đổ lỗi cho Priscilla về những tai nạn của chính cô.

Priscilla luôn là nạn nhân, nhưng giờ cô không thể im lặng được nữa và bắt đầu đứng về phía Amelia và hét lên.

"Priscilla, con có thể... hòa hợp với Amelia được không?"

Mẹ cô nhìn cô với vẻ mặt buồn bã và nói những lời đó.

"Làm sao con có thể hòa hợp khi chị ấy bắt đầu gây chuyện ngay cả khi con chỉ lo việc riêng của mình?"

"..."

Như Priscilla đã nói, Amelia là người luôn gây gổ mà không có lý do.

Theo quan điểm của Priscilla, sự bất công và đau buồn mà cô cảm thấy là điều không thể tránh khỏi. Sự oán giận tích tụ đã khiến cô gây sự với Amelia.

Amelia luôn hành hạ cô mà không có lý do.

Amelia không chỉ không thích cô mà còn tỏ ra không thích mẹ của họ bằng cách gọi cô ấy là phù thủy.

Mặc dù có thể là do Amelia giống mẹ ruột của cô, Thánh Hoàng Hậu, nhưng vẫn có những khía cạnh không thể giải thích được trong hành vi của cô.

Một ngày nọ.

Priscilla đã nhìn thấy nó từ xa.

Ở một góc khuất trong khu vườn Cung điện Mùa xuân, Amelia đang khóc nức nở khi được mẹ bế.

Kể cả khi đó, cũng như bây giờ.

Mẹ cô với vẻ mặt buồn bã ôm Amelia đang khóc trong tay.

Priscilla không thể hiểu tại sao Amelia lại cư xử như vậy, hay tại sao mẹ cô lại dịu dàng với Amelia xác xược đến vậy.

Có hai cách để Priscilla không hành hạ Rune.

Một là có ai đó luôn ở bên cạnh Rune, hoặc có ai đó luôn ở bên cạnh Priscilla.

Archmage đi dạo để xoa dịu Priscilla đang tức giận, và một cách tự nhiên, Hoàng tử Rune được tự do.

Tổng cộng có bốn người sống trong Cung điện Mùa xuân, nơi đã trở thành nơi ở của Archmage.

—Chủ nhân của Cung điện, Archmage, Hoàng hậu Harriet.

—Và tất cả con cái của Hoàng đế.

Amelia, người ở lại Vương đô Đế quốc thay vì Thánh quốc do Temple, Priscilla và Rune, người đã trở thành con trai của Harriet, đều sống cùng nhau trong Cung điện Mùa xuân.

Chính vì thế mà ngày nào Cung xuân cũng nhộn nhịp.

Hoàng tử Rune ngồi ở bàn trong phòng trà yên bình của Cung điện, không có chị gái ở bên.

Không phải là anh đặc biệt thích uống trà.

"Meow."

Tuy nhiên, Rune chỉ đơn giản ngồi vào bàn, đưa mặt lại gần con mèo trắng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nó.

Con mèo trắng như tuyết và khá xinh đẹp, đang đắm mình trong ánh nắng, nhắm mắt từ từ vẫy đuôi.

Và Rune lơ đãng vuốt ve con mèo.

Kể từ khi con mèo trắng xuất hiện trở lại, nó thường ở bên cạnh Rune, người cũng xuất hiện cùng thời điểm đó.

Đại Hoàng tử Rune luôn giữ con mèo bên mình.

Như thể đó là gia đình.

“Hừmm...”

Trong lúc nhàn nhã này, một giọng nói từ phía sau khiến Rune chậm rãi quay đầu lại.

Đại Công chúa Amelia khoanh tay nhìn Rune.

“Gì thế, nhóc?”

Mặc dù cô là người nhìn anh đầu tiên nhưng Amelia lại gắt gỏng đáp lại ánh mắt của Rune.

"..."

Rune không nói một lời, quay đầu lại về phía con mèo.

Amelia cãi nhau liên tục với Priscilla, người lại theo Rune đi khắp nơi, làm đủ thứ kỳ quái.

Amelia không đặc biệt hành hạ Hoàng tử Rune.

Cô cũng không đi theo anh như Priscilla.

Amelia hành động như thể cô không chú ý nhiều đến Đại Hoàng tử Rune, đối xử với như thể anh chẳng khác gì một con gà hay một con bò.

Không hành động như thể cô không thích hay thích anh.

Tuy nhiên, Amelia đến gần Rune, người đang bận tâm đến con mèo và ngồi xuống trước mặt anh.

Sau đó, cô nhìn xung quanh.

Như để kiểm tra xem có ai ở gần không.

Sau khi xác nhận rằng không có ai đi ngang qua, Amelia lặng lẽ nắm lấy tay Rune.

"...?"

"Đến đây."

Amelia đặt Rune vào lòng và ôm anh thật chặt.

"..."

“Em thật tốt...Vâng.”

Sau đó, cô không nói gì thêm nữa.

Như thể chỉ cần làm vậy là đủ.

Với nụ cười nhạt trên môi.

Rune, như thể đã quen với việc đó, tiếp tục vuốt ve con mèo trong khi ôm lấy.

Không bắt đầu một cuộc trò chuyện cũng như không tham gia vào một cuộc trò chuyện nào.

Amelia, người không biểu cảm, rất ngưỡng mộ Đại Hoàng tử.

Cô chỉ vụng về trong việc thể hiện điều đó thôi.

Đại Hoàng tử tự nhiên trầm mặc.

Đại Công chúa không biết cách thể hiện tình cảm của mình một cách đúng đắn.

Priscilla ngăn Amelia lại gần Rune.

Lo lắng rằng Amelia có thể hành hạ anh như những gì cô đã làm với mình, Priscilla tìm cách bảo vệ Rune. Và Amelia cũng không ép mình phải lấy Rune khỏi tay Priscilla, người đã chặn cô lại như thể đang cố gắng bảo vệ anh.

Priscilla găm gù mỗi khi Amelia đi ngang qua, không thể chịu nổi khi nghĩ đến việc Rune phải chịu đựng như cô.

Vì ghét phải nhìn thấy điều đó nên Amelia tránh đến gần Rune khi có Priscilla ở bên.

Cô không có ý định làm khổ đứa em út dễ thương và đáng yêu như vậy.

Tuy nhiên, khi Đệ nhị Công chúa không ở bên cạnh, Amelia lại bày tỏ tình cảm với đứa em út theo cách riêng của mình.

Ôm lấy Rune, Amelia nở nụ cười hạnh phúc. Con mèo trắng lặng lẽ nhìn họ, vẫy đuôi.

Ngay lúc đó, Amelia cảm nhận được sự hiện diện của ai đó và cẩn thận gỡ Rune ra khỏi vòng tay cô.

Cô không hiểu tại sao, nhưng cô thấy cảnh tượng đó quá xấu hổ để người khác chứng kiến.

Trước mặt người khác, cô đối xử với anh như một con gà hay một con bò.

Vẻ mặt của Amelia không khỏi đanh lại khi nhìn thấy người bước vào phòng trà.

"Amelia."

“Thưa... thưa Bộ hạ...”

Mẹ của Amelia.

Người cai trị Thánh quốc, Hoàng hậu Olivia.

Trong bộ trang phục nữ tư tế, Olivia toát ra vẻ uy quyền thiêng liêng.

Mặc dù Priscilla và Archmage giống nhau một cách đáng ngạc nhiên, Amelia và Olivia lại giống nhau như thể được cắt từ cùng một tấm vải.

"Chúng ta nói chuyện nhé?"

"...Vâng."

Do dự, Amelia đi theo mẹ với tốc độ chậm rãi.

Bước chân của cô có cảm giác nặng nề lạ thường.

"..."

Còn Rune lặng lẽ nhìn theo bước chân đang lùi dần của Amelia như bị kéo đi.

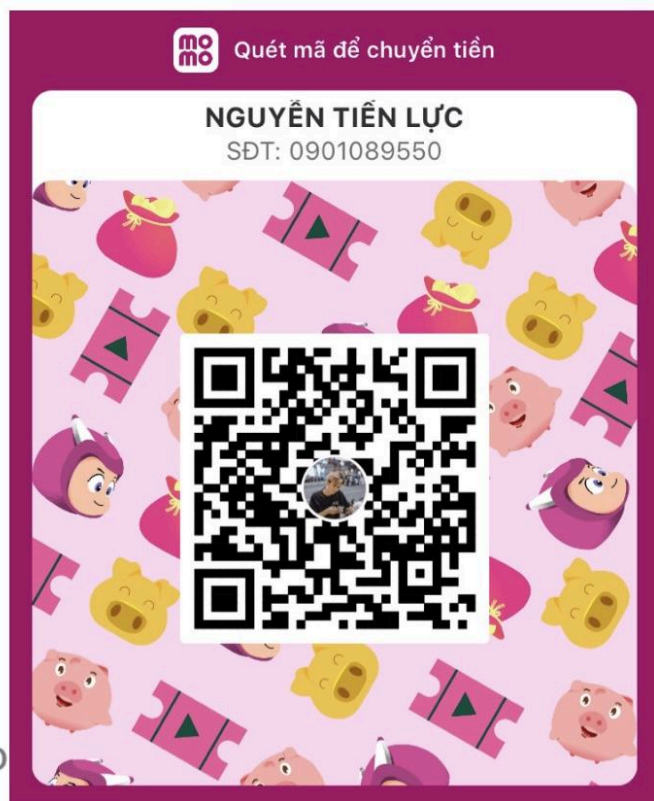
"Mọi người không thể... hòa hợp được sao?"

"Meow."

Nghe tiếng lằm bằm của Rune, con mèo trắng lặng lẽ vẫy đuôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading